

heller ikke kunne arbejde. Det er altsaa ganske vist, at der er en Nødvendighed i Samfundet for Gaver. At der maa omgaaes med stor Forsigtighed dermed, er jo ganske vist, men vi se jo, at Uddeling af Gaver sker overalt i Kommunerne; disse have foruden Jattigvæsen ogsaa fri Jattigtasse. Det er altsaa et Bevis for, at der er Trang til Stede, som ikke kan afhjælpes ved at skaffe Arbejde, fordi det ikke altid kan staffles. Det forekommer mig derfor, at begge disse to Dele burde have været forenede, og jeg feiler jo ikke, naar jeg fremhæver, at denne Tanke ogsaa er bragt paa Bane i Fællesudvalget af et æret Medlem af Folkethinget (C. W. Nyholm), idet han jo fremsatte det Spørgsmaal, om man ikke troede, at man dog mulig kunde blive enige om baade at stemme for en Arbejdsparagraf og tillige at stemme for en Gave, men dette blev, hvis jeg ikke feiler, mødt med en bestemt Erklæring fra den modsatte Side, som gik ud paa: Det kunne vi ikke gjøre. Deri tror jeg, Hovedfeilen ligger. Hvis man fra begge Sider havde viist den Smødeforhold, at man fra den ene Side havde sagt: Vi erkjende, at Arbejde egentlig er Hovedsagen, det skal til, men vi maa ogsaa gjøre gjældende, at der maa en Gave til, og man fra den anden Side havde sagt: Ja, vi fastholde ganske vist Nødvendigheden af vort Princip, men vi erkjende paa den anden Side Nødvendigheden af, at der kan gives en Gave, saa vil jeg dog antage det for muligt, at man kunde være kommen til en Overenskomst. Jeg skulde i alt Fald meget have ønsket, om Høire virkelig havde gjort et Forsøg i denne Retning, thi hvis dette Forsøg saa ogsaa var strandet, vilde Venstre ganske vist have haft et endnu langt større Ansvar paa sig. Det er jo ganske vist Kommunerne, hvem det nærmest paahviler i saadanne Tilfælde at give Understøttelser, men naar det Tilfælde møder, at Kommunerne selv befinde sig i trykkende Forhold, hvad der ganske vist for Tiden mere eller mindre er Tilfældet paa Grund af de slette økonomiske Forhold, saa er det dog ganske naturligt, forekommer det mig, at Staten ogsaa støtter Kommunerne med, om man vil, Gaver, det vil sige, man kunde jo gjøre det paa den Maade, at man bestemte det som Gave, men henstillede det til Kommunerne, naar Leilighed gaves, at tilbagebetale dette Beløb (Vatter). Ja, man ler, man vil maaske sige, at saadanne Beløb aldrig vilde blive tilbagebetalt. Ja, det er muligt, det skal jeg ikke modsigge, men det var dog maaske en Form, som jeg tror var bedre, end om man sagde: Hvis I bagefter komme og søge om Eftergivelse, skulle vi tage det under Overveelse.

Det tror jeg ikke godt, at en Kommune kan gaa ind paa. Det kan dog vist ikke nægtes, at saadanne Tilbud, som jeg ovenfor nævnte, fra Statskassens Side vistnok kunde have været meget hensigtsmæssige. Nu siger man ganske vist, at der er Kommuner, som maaske slet ikke trænge; ja, det er fuldstændig rigtigt. Det er Noget, som ogsaa den høitærede Confeilspræsident har forudset. Han stillede her i sin Tid et Vædringsforslag, som gik ud paa — det gjaldt ganske vist kun om Tilbud den Gang — at disse Beløb ikke skulde fordeles bestemt pr. Hoved over enhver Kommune, men at det skulde overlades til Regjeringen efter indhentede Oplysninger at bestemme, om den ene Kommune skulde have mere eller mindre. Jeg fandt dette Forslag fuldstændig rigtigt og tillod mig ogsaa at stemme derfor, men det faldt. Denne Forholdsregel kunde naturligvis lige saa godt finde Anvendelse paa Gaver som paa Tilbud. Der vilde altsaa ikke have været Noget til Hinder for at faae Sagen ordnet paa denne Maade. Saaledes som Sagen nu staar for mig, vil det ikke være mig muligt at stemme enten for det ene eller det andet Forslag. Thi det Forslag, der er stillet af Venstre, mangler Hovedbetingelsen for mig, nemlig at man principmæssig skal søge at skaffe Arbejde for at modvirke Arbejdsløsheden, men paa den anden Side mangler det andet Forslag ogsaa for mig et absolut nødvendigt Supplement, for at den hele Forholdsregel virkelig kan komme til Gavn, og det er delvis Gave.

Breinholdt: Uden paa nogen Maade at ville gribe ind i vor ærede Ordførers Hverv, tror jeg dog i Noget af det, den ærede sidste Taler sagde, at finde Opfordring til at gjøre et Par Bemærkninger, navnlig fordi hans Udtalelse delvis berører min personlige Stilling. Det ærede Medlem udtalte nemlig — jeg tør ikke garantere for, at jeg gjengiver hans Udtalelser fuldstændig korrekt, men jeg tvivler ikke om, at han vil erkjende, at det er den rette Mening, jeg gjengiver — at han vilde have ønsket, at Høire havde stillet sig anderledes overfor Gaveparagrafen, end det gjorde i Udvalget, at man, ligesom man fra den anden Side har indrømmet, at man kunde gaa ind paa en Arbejdsparagraf, naar man herfra kunde gaa ind paa en Gaveparagraf, omvendt herfra havde sagt: Ja, vi kunne ogsaa gaa ind paa en Gaveparagraf, naar de Andre ville gaa ind paa en Arbejdsparagraf; men saaledes er Spørgsmaalet ikke stillet. Man har spurgt i den ellefte Time, lige da den afsluttende Afstemning stod for, om vi vilde tage Gaveparagrafen i Folkethingets Affattelse med den Forandring, der